

bemærkning. Forslaget under Nr. 4. vil det ses gaar ud paa i 2. Aar at give Henslind med Gennemførelsen af en af Lovforslagets Koranstaltninger. Det gaar ud paa, at Distriktsregistreringskontorerne skulle være fritagne for i et Tidrum af 2 Aar at føre en Genpart af Skøde- og Panteprotokollerne, som i Original skal føres ved Hovedkontoret. Dette Vædringsforslag er fremkommet for at imødekomme de stærke Ønsker, der ere blevne gjorte gældende fra forskellige Sider om i alt Fald i Obergangstiden at lette Arbejdet for Distriktskontorerne. Personlig har jeg den Mening, at det ikke var nødvendigt at foretage denne Væmpelse til Bedste for Distriktskontorerne, men maasse til ikke liden Uvejlighed for Publikum, men paa den anden Side har ogsaa jeg ment, at hvad der her ønskedes saa stærkt fra en Side, ikke var af større Betydning, end at man burde vise Smødekommehed paa dette Punkt, og jeg haaber, at de Ulemper, der kunne være forbundne med eventuelt at skulle søge sine Oplysninger paa Hovedkontoret i Stedet for paa Distriktskontoret, ikke skulle være af nogen væsentlig Betydning. Forslaget under Nr. 5 taler for sig selv. Forslaget under Nr. 6, der gaar ud paa at udelade Ordene: „under 20 Register-Tons Brutto“, er, som det siges i Betænkningen, foranlediget ved, at det er alle de Fartøjer, som gaa ud paa Fiskeri, som skulle indføres i særlige Fiskefartøjsregistre, altsaa ikke blot dem under 20 Register-Tons. For øvrigt er der endnu kun et Forslag, jeg skal omtale, og det er det under Nr. 8 til § 30, andet Stykke. Nu hedder det i Lovforslagets § 30, andet Stykke, at naar et Certifikat meddeles, skal Kontoret forvisse sig om, at forskellige Ting ere i Orden, og derunder navnlig, at Nationalitets-Bogstaverne D. E. o: dansk Ejendom, tydelig ere mærkede paa Dæksbjælken i Agterkanten af Storlugen o. s. v. Det er navnlig Chefen for Skibsmaaling- og Registreringskontoret, som meget indtrængende har anbraget paa, at denne Bestemmelse maatte udgaa, idet han gør gældende, at disse 2 Bogstaver skulle være til Stede, og man i Forbindelse dermed fastholder, at der skal føres Bevis for, at Udbygningen er udført, inden Skibet i det paagældende Tilfælde kan betragtes som udgaaet af de danske Skibes Klasse. Navnlig naar Skibet er strandet, gør han

opmærksom paa, vil der kunne være flere Tilfælde, hvor det kan være forbundet med Vanskelighed for de paagældende at dokumentere, at disse Mærkebogstaver ere udbyggede af Skibet, navnlig naar den Del af Skibet, hvori de skulle være indbyggede, ikke er braat til Stede og maasse heller ikke kan bringes til Stede. Man har i Landstinget erkendt Betydningen af, hvad der saaledes er anført, og man har derfor i § 30, 4de Stykke, indsat, at Forskrifterne, for saa vidt angaar Skibets Mærkning med Nationalitetsbogstaverne, kunne opheves ved kongelig Anordning, saa snart tilsvarende Bestemmelser ere traadte i Kraft for Islands og de vestindiske Koloniers Vedkommende. Udvalget har her ment, at naar man anerkender det i og for sig berettigede i den Hensigt, den nævnte Embedsmand har gjort om, at dette Mærke ikke behøvedes, og at man derfor kunde undlade at forlange det anbragt, saa er der ikke tilstrækkelig Grund for den danske Lovgivningsmaat til at udsætte at tage endelig Bestemmelse paa dette Punkt, indtil den islandske og vestindiske Lovgivning har klarret det. Det vil være naturligt at tage sit Standpunkt straks og saa overlade den islandske og vestindiske Lovgivning at komme bagæfter, for saa vidt de finde Anledning dertil.

J. Sage: Jeg finder ganske vist ikke Anledning til at dvæle længe ved dette Forslag, idet, som den høitærede Ordfører har udtalt, alle ere enige. Enigheden er jo ganske vist, i visse Henseender, ikke saa overordentlig stor. Det er den samme Uenighed, som har fundet Sted paa Soløvens § 1 om, hvorvidt det vilde være rigtig at tillade fremmede at eje en Tredjepart af danske Skibe. Spørgsmaalet er jo eller vil jo utvivlsomt blive afgjort saaledes, at fremmede i Fremtiden saa Lov til at eje en Tredjepart af danske Skibe, og man maa jo selvfølgelig være belavet paa at tage alle Konsekvenserne af denne ny Ordning. Man har jo i Landstinget ladet sig berolige med en Erklæring fra det høje Udenrigsministerium, som gaar ud paa, at der ikke i Folkeretten eller i Traktater findes nogen Hindring for at vedtage en saadan Bestemmelse, men en saadan Erklæring kan selvfølgelig ikke forandre Opfattelsen hos dem, der mene, at der af praktiske Grunde er Fare forbundet med at vedtage en saadan Bestemmelse. Der kan jo ikke habes nogen Garanti for, hvad der vil ske i Krigstid, og den Fare, vi have set deri, at der for Fremtiden ikke er rent Certifikat, og at vi ere gaaede bort fra den — kan man godt sige — internationalt